

Arrest

nr. 120 266 van 7 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 1 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 11 november 2011 huwde met de heer B.-G., A.

1.2. Op 2 oktober 2012 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

1.3. Op 17 mei 2013 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 1 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 3 oktober 2013 ter kennis gebracht worden.

De motieven van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

"Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: "er is geen gezamenlijke vestiging meer".

Uit het samenwoonstverslag opgemaakt op 01.06.2013 te Antwerpen blijkt dat betrokkene het echtelijk dak heeft verlaten sinds 29.12.2012 en is ingeschreven op een nieuw adres te Geel, betrokkenen zijn feitelijk gescheiden.

Betrokkene werd op 17.04.2013 uitgenodigd om bewijzen voor te leggen zodat haar situatie in België kan nagegaan worden zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt inschrijvingsbewijzen voor van de VDAB, enkele inlichtingenbladen van een interim kantoor en een sollicitatie brief. Er is tevens een bewijs van ziekenvervoer naar het ziekenhuis waar betrokkene een dokter raadpleegde. Aangezien betrokkene er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen wordt verondersteld dat deze situatie en mate van integratie niet van die aard is dat een terugkeer naar Suriname schadelijk zou zijn.

Betrokkene leefde iets langer dan 1 jaar in België en meer dan 30 jaar in Suriname zodat aangenomen kan worden dat er nog intense familiale en culturele banden zijn met haar land van herkomst.

De F- kaart dient te worden ingehouden. Wettelijke basis Art 7,§1, 2° VW: regelmatig verblijf verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 42quater, §1, laatste lid en §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Verzoekster voert ook aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Eerste middel : Schending van het artikel 42quater§1, laatste lid en §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging, Manifeste beoordelingsfout.

1.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

1.2

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster op 17.04.2013 uitgenodigd werd "om bewijzen voor te leggen zodat haar situatie in België kan nagegaan worden zoals gesteld in art. 42quater §1, laatste lid".

Dat evenwel verweerder in de bestreden beslissing nalaat rekening te houden met de vaststelling dat verzoekster op 17.04.2013 door verweerder eveneens werd uitgenodigd bewijzen neer te leggen waaruit blijkt dat voldoet aan één van de uitzonderingssituaties zoals voorzien in het art. 42quater, §4 Vw (cf. stuk 2).

Dat verzoeksters raadsman op 3 mei 2013 aan de gemeente Grobbendonk en aan verweerder een schrijven per fax samen met bewijsstukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij wel degelijk ressorteert onder de uitzonderingssituatie zoals voorzien in het art. 42quater, §4,4° Vw (cf. stukken 3 en 4).

Dat immers verzoeksters raadsman in dit schrijven duidelijk heeft uiteengezet dat verzoekster in België het slachtoffer werd van ernstige mishandelingen van haar echtgenoot. Dat bij dit schrijven enkele proces- verbalen en medische attesten ter staving werden gevoegd.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met dit schrijven van verzoeksters raadsman en met de in bijlage overgemaakte bewijsstukken.

Dat verweerder nalaat te motiveren waarom met dit schrijven en bewijsstukken geen rekening dient te worden gehouden.

Verweerder is en blijft gehouden met door verzoekster neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat zij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties zoals voorzien in het art. 42quater §4 Vw., rekening te houden alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster.

Dat er in casu sprake is van schending van het artikel 42quater§4 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

1.3

Dat verzoeksters raadsman bij zijn schrijven per fax dd. 3.05.2013 aan de gemeente Grobbendonk en aan verweerder (cf. stukken 3 en 4) eveneens tal van bewijsstukken voegde waaruit blijkt dat verzoekster wel degelijk inspanningen levert om op korte termijn in België aan de slag te kunnen.

Zo voegde verzoeksters raadsman bij dit schrijven dd. 3.05.2013 tal van bewijsstukken waaruit blijkt dat verzoekster zich bij verschillende interim-kantoren is ingeschreven/zich heeft aangemeld (cf. stukken 3 en 4).

Dat verzoekster zelfs ondertussen in België als huishoudhulp aan de slag is bij BVBA Cavalo, gevestigd te 2440 Geel, Doomboomstraat 59 (cf. arbeidsovereenkomst vanaf 8.07.2013 tot 7.09.2013 en arbeidsovereenkomst vanaf 8.09.2013 tot 7.12.2013, stuk 5).

Dat vervolgens evenmin door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoekster alles in het werk stelt om zich zo vlug mogelijk te integreren in de Belgische samenleving en er aan de slag te kunnen, geen rekening dient te worden gehouden.

Dat er in casu sprake is van schending van schending van het artikel 42quater §1, laatste lid Vw., de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout."

2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij als volgt op dit middel:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 42quater §1, laatste lid en §4 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht;
- de rechten van verdediging.

Tevens zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op grond van artikel 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet een einde heeft gesteld aan haar verblijf van meer dan drie

maanden. Verzoekende partij houdt voor dat geen rekening werd gehouden met de stukken die zij op 03.05.2013 via haar raadsman heeft overgemaakt aan de gemeente Grobbendonk.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn werkelijk niet ernstig, en kunnen geenszins worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht de bestreden beslissing heeft genomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980: "er is geen gezamenlijke vestiging meer".

Uit het samenwoonstverslag opgemaakt op 01.06.2013 te Antwerpen blijkt dat betrokkene het echtelijk dak heeft verlaten sinds 29.12.2012 en is ingeschreven op een nieuw adres te Geel ,betrokkenen zijn feitelijk gescheiden.

Betrokkene werd op 17.04.2013 uitgenodigd om bewijzen voor te leggen zodat haar situatie in België kan nagegaan worden zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene leest inschrijvingsbewijzen voor van de VDAB, enkele inlichtingenbladen van een interim kantoor en een sollicitatie brief. Er is tevens een bewijs van ziekenvervoer naar het ziekenhuis waar betrokkene een dokter raadpleegde. Aangezien betrokkene er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen wordt verondersteld dat deze situatie en mate van integratie niet van die aard is dat een terugkeer naar Suriname schadelijk zou zijn.

Betrokkene leefde iets langer dan 1 jaar in België en meer dan 30 jaar in Suriname zodat aangenomen kan worden dat er nog intense familiale en culturele banden zijn met haar land van herkomst.

De F- kaart dient te worden ingehouden. Wettelijke basis Art 7,1, 20 VW: regelmatig verblijf verstreken. " Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van verzoekende partij heeft geoordeeld dat een einde diende te worden gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij.

Dit geheel overeenkomstig artikel 42 quater §1 van de Vreemdelingenwet, artikel dat als volgt luidt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben. Wordt ontbonden of nietig verklaard. het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd. Zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd. of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong." (onderlijning toegevoegd).

De vage beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook geen aanleiding geven tot vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben gehandeld.

Verzoekende partij meent dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen rekening zou zijn gehouden met artikel 42quater, §1, 3^e lid van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Dienaangaande laat de verwerende partij evenwel gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de economische, sociale en culturele integratie van verzoekende partij, doch na zorgvuldig onderzoek diende te worden besloten dat deze niet van aard is dat het verdere verblijf van verzoekende partij erdoor gerechtvaardigd wordt.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. " (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster en de burger van de Unie die ze kwam vervoegen, de heer A., B.-G., niet meer samenwonen sinds 29 december 2012. Dit wordt door de verzoekster niet betwist noch weerlegd.

Gelet op het feit dat de verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend als echtgenote van een burger van de Unie, steunde haar verblijfsrecht dan ook op het verblijfsrecht van haar echtgenoot A. B.-G. Daar er tussen verzoekster en de heer A. B.-G. geen gezamenlijke vestiging meer is, wordt in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet ook het afgeleid verblijfsrecht van de verzoekster beëindigd.

Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat artikel 42ter van de vreemdelingenwet, om in overeenstemming te zijn met artikel 13, 1^e lid van de richtlijn 2004/38/EG zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, zo moet geïnterpreteerd worden dat de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht van een EU-burger wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is met de EU-burger die hij begeleidt of vervoegt niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, maar enkel op andere familieleden (GwH 26 september 2013, 2013-121, B.36.8.). De Raad van State verwerpt echter

nadrukkelijk de interpretatie als zou deze uitsluiting van de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is eveneens gelden in het geval van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet voor de echtgenoot of partner van een Belg die zelf geen burger van de Unie is, aangezien deze niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2004/38/EG valt (RvS 19 november 2013, nr. 10.070).

2.5. Verzoekster werd op 17 april 2013 uitgenodigd om in het kader van het onderzoek voor de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken aan het gemeentebestuur van Grobbendonk.

2.6. Verzoekster voert aan dat ze op 3 mei 2013 bewijsstukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat ze valt onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat ze het slachtoffer werd van ernstige mishandelingen door haar echtgenoot, en verwijst ter staving naar de processen-verbaal en medische attesten daaromtrent die aan de gemeente Grobbendonk werden voorgelegd. De gemachtigde heeft volgens verzoekster echter nagelaten om in de bestreden beslissing te motiveren waarom met deze elementen geen rekening gehouden werd in het licht van de uitzonderingssituatie zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 42^{quater}, §4, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet van toepassing:

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek;”

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 3 mei 2013 volgende documenten aanbrengt bij de gemeente Grobbendonk en bij de verwerende partij:

- Een proces-verbaal van verhoor van 12 november 2012
- Een proces-verbaal van verhoor van 29 december 2012
- Een attest van ZNA Stuivenberg van 29 december 2012
- Een factuur voor dringend vervoer per ambulance op 29 december 2012
- Een ambulante factuur van ZNA Stuivenberg voor diensten op 29 december 2012
- Een inschrijvingsbewijs van de VDAB
- Inschrijvingsbewijzen van interimkantoren
- Een schrijven van haar raadsman van 3 mei 2013 waarin gesteld wordt dat verzoekster voldoet aan de uitzonderingssituatie van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de vreemdelingenwet

Dit wordt door de verwerende partij niet betwist noch weerlegd.

2.9. In de bestreden beslissing wordt over de processen-verbaal van 12 november 2012 en 19 december 2012 door de gemachtigde niet gemotiveerd. Met betrekking tot de op 3 mei 2013 voorgelegde documenten vermelden de motieven van de bestreden beslissing enkel het volgende:

“Betrokkene legt inschrijvingsbewijzen voor van de VDAB, enkele inlichtingenbladen van een interim kantoor en een sollicitatie brief. Er is tevens een bewijs van ziekenvervoer naar het ziekenhuis waar betrokkene een dokter raadpleegde. Aangezien betrokkene er voor kiest geen andere bewijzen voor te leggen wordt verondersteld dat deze situatie en mate van integratie niet van die aard is dat een terugkeer naar Suriname schadelijk zou zijn.”

Hieruit blijkt afdoende dat de gemachtigde de processen-verbaal niet mee in overweging genomen heeft, minstens hierover niets gemotiveerd heeft in de bestreden beslissing. De verzoekster voert aan dat uit deze processen-verbaal zou blijken dat ze wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de vreemdelingenwet, wat in een brief van haar raadsman van 3 mei 2013 eveneens verduidelijkt wordt. In haar nota laat verwerende partij na om hieromtrent enig verweer te voeren.

De Raad wijst er op dat hoewel de gemachtigde niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, uit de bestreden beslissing evenwel moet blijken dat die

argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en voorts moet uit de motivering van de beslissing kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS, nr. 113.182 van 4 december 2002).

Door een gebrek aan motivering over de aangebrachte processen-verbaal in de bestreden beslissing, blijkt echter op geen enkele wijze of de gemachtigde deze door verzoekster tijdig aangevoerde stukken mee betrokken heeft in zijn onderzoek van de aanvraag noch waarom deze stukken niet werden aanvaard als bewijs dat verzoekster voldoet aan de uitzonderingssituatie van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht is aangetoond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 3 oktober 2013 werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet diende te worden beëindigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 1 oktober 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES